

on need, lust sedda ärratunnen. Te-käijad, jalla ehk hobuse-mehhed, kes kõrtsidest ilma arro piddamata möda lähhäwad, on terwemat wõito; kes teisest möda sawad agga teise sisse ruttawad, et seal süddame linnitust saaksid rübata, — jubba need on pöddurid, agga hopis haiged need, kes teisest tules otsekohhe teise sippuwad, arwates, et kes kõrtsist möda lähhäb, on jännelise süddamega mees. Kui nisuggused teed käiwad, eks se olle kui werri haige inimesse soontes! käiwad — käiwad, agga ikka, kus kõrts, jäwad seisma ja puhkama ja rüüpama ja tulles aeg tuituma ehk wimats, kui eddasi püawad jäwad weel sinna maggama, kus sead neile söbralikko melega asfeme walmis tuhnuud. — Et nüüd nisuggune tekäiminne lukru tühhendab, siis need wennakesjed armastawad wahhest kõrtside wahhel, kus inimesse ello-maja näwad, sisse miinna ja koppikaid, mis enne nahka pannid, jälle asfemele korjata, — lähhäwad kerjama, mõnni ka warrastama. Saan neid allati nähha ja pean siis allati öhkama: „oh rahwas, millal pääsed sest tõrwest lahti, mis sulle ni paljo kurja teeb ja wimats sind hukka sadab!“ Pühhade ajal weelgi isseärranis on Cesti-ma soontes naggo latt lahti, — aiwa haiget werd nähha! Siis kõrtsid täis ja tede peal joobnuid luggemata ja nende hulgas mõnni, kes muudo kül julges kõrtsist mödamiinna. Hädda kül, et teige tallimad ajad nenda ärra teotatakse, et siis möel-

dasse, lihha kae wõimust ollema. Noh, Jummal tännatud! ei te köit nenda, mõistlikusi ja waggu on ka weel ja lodan, et ennast ei petta kui arwan, et nende hull nüüd kaswab ja mitto leida, kes enne selle tõrwe köies ollid agga Jummal abbiga sanud lahti, kes surnud ollid ja hakkawad ellama. Mehhest, kellega nenda luggo olli, tahhan nüüd rätida. Se sai sure willetsusse ja hädda läbbi päästetud — agga teame jo, et hädda on raske kanda; teame, et Jummal hea melega hädda ärrapörab, et temma tahhab hea ja armuga parrandada, kui se mõub; ja se mõub seal ikka, kus kurja melega hädda ei otjita. Olgo siis selle mehhe luggu mitmele maanitsusses ja õppetusses.

Mees, kellest sedda puhko juttustada tahhan, on wanna Peter Koit, ehk luida külla rahwas ütleb Koido Peter, ja sain temmaga nenda tutwaks.

Käisin kord teed kojo pole, heina-aeg olli kae, pääw paistis passawaste. Heinamades, lust läbbi tullin, istus rahwas ja wöttis lõunat, teised kes jubba ollid sõnud puhkajid pude warjus ehk istusid weel jutto ajades koos. Reigis paitus olli nähha: kellel terwed läed, pihtad, se piddas meles Jummal käsjo: kuus päwa pead sa tööd teggema! Üks agga olli sedda unustanud, ehk ommale isse katelismusse ja Piibli-ramato üllespannud, kelle sees ehk wõis seista: seitse päwa pead sa wedde lema! Sedda meest näggin, kui maan-tele ollin